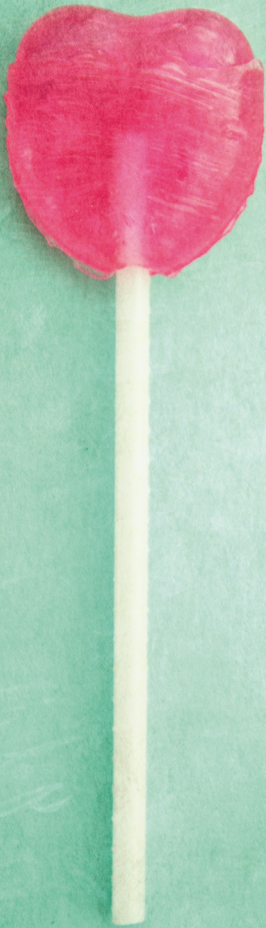

FOOT

Hans
Mijnders

Young adult

© 2017 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 2816 5
www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Doe normaal, man!’ Yara rukt het boek lachend uit de handen van Simon. ‘Meneer Van de Berg wil beginnen. Ja toch, meneer?’

Meneer Van de Berg plukt aan zijn baardje en kijkt met een onzekere blik de klas rond. Dan kucht hij en knikt. ‘Ik wil inderdaad graag beginnen.’

‘Zie je wel.’ Yara knikt naar Simon. ‘Dat zei ik toch.’ Dan ploft ze neer op de stoel naast Ellemieke.

‘Jongens, bladzijde 45. Ik wil het met jullie hebben over de Franse Tijd.’

‘Hè bah!’ Yara trekt een vies gezicht. ‘Daar vind ik echt helemaal niks aan. Kunnen we niet gelijk naar ...’ Ze bladert even in haar boek. ‘Ja, hoofdstuk 14. Dat gaat over vrouwenemancipatie.’ Gelijk leest ze hardop voor: ‘Vrouwenemancipatie is een wereldwijde beweging voor gelijke rechten van vrouwen. Gelijke beloning, stemrecht ...’

‘Yara, ik wil graag beginnen,’ onderbreekt meneer Van de Berg haar. ‘Volgens mij heb ik dat net ook al gezegd.’

Simon draait zich om naar Yara. ‘Vrouwen hebben maar één recht: het aanrecht.’ Gelijk schiet hij in de lach.

‘Wat een flauw grapje.’ Yara schudt haar hoofd. ‘Weet je trouwens dat mannen veel kinderachtiger zijn dan vrouwen? Als een man zich een beetje ziek voelt, doet-ie gelijk heel zielig. Dat is echt waar. Het stond vorige week nog in de krant.’

‘Ik weet niet wat voor krant jij leest, maar ...’

‘Nu is het klaar!’ Meneer Van de Berg slaat zo hard met zijn hand op de tafel dat iedereen verrast opkijkt.

‘Doet dat geen zeer, meneer?’ wil Yara weten.

‘Eruit!’ Met trillende hand wijst meneer Van de Berg naar de deur. ‘Snel.’

‘Maar ...’

‘Eruit!’ herhaalt de leraar.

‘Kinderachtig,’ vindt Simon. ‘Yara wilde alleen ...’

‘Ga jij ook maar gelijk.’ Meneer Van de Berg doet een paar stappen in de richting van Simon. ‘En snel een beetje.’

‘Ga je ook mee?’ Yara knikt even naar Ellemieke. ‘Met z’n drieën is nog gezelliger.’

Ellemieke glimlacht, maar blijft zitten. ‘Ik zie je in de pauze wel.’

‘Nou, komt er nog wat van?’ De leraar staat intussen voor de tafel van Yara.

‘We gaan al.’ Met een hoop herrie pakt Simon zijn tas en loopt langzaam naar de deur, gevolgd door Yara.

Lauren, die achterin het lokaal zit, kijkt door een van de ramen naar de gang. Yara en Simon lopen druk pratend naast elkaar. Als Yara de blik van Lauren opvangt, steekt ze lachend haar hand op.

Lauren glimlacht en zwaait terug naar haar vriendin. Logisch dat Yara het naar haar zin heeft: de rest van de les is ze samen met Simon.

‘Lauren!’ De stem van meneer Van de Berg schiet uit.

Lauren ziet dat hij allemaal rode vlekken in zijn nek heeft. Dan moet je oppassen. Ze zakt onderuit en bladert wat in haar geschiedenisboek. Wat gaan Yara en Simon nu doen? Gezellig samen in de aula zitten? In zijn boosheid heeft meneer Van de Berg vergeten te zeggen dat ze zich moeten melden bij meneer Van Dam, de coördinator van de tweede klassen. En uit zichzelf zullen ze dat vast niet doen.

Hoe komt het toch dat Yara bij alle jongens zo populair is? Meer nog dan Ellemieke.

Vinden jongens het leuk dat Yara alles durft te zeggen? Dat kan ze zich best voorstellen. Maar dat álle jongens dat leuk vin-

den, gelooft ze niet. Het zal wel met Yara's uiterlijk te maken hebben. Ze is gewoon een superleuke meid om te zien. Dat ziet Lauren ook. En ze is altijd vrolijk. Regelmatig ziet ze dat jongens in de pauze hun best doen om bij Yara in de buurt te komen om even een praatje met haar te maken. Ook jongens uit andere klassen.

Ellemieke is ook populair bij de jongens, maar toch minder dan Yara.

Lauren staart naar de bladzijde van haar boek zonder iets te zien. Wat zou ze graag net zo populair zijn als haar twee vriendinnen. Er zijn best wel eens jongens die een praatje met haar maken, maar niet zo vaak als met Yara.

Opgelucht stopt Lauren een half uur later haar geschiedenisboek en -schrift in haar tas. Eindelijk pauze.

'Yara had echt geluk.' Ellemieke komt in de gang naast haar lopen. 'Een half uur samen met Simon.'

Lauren knikt. 'Waar zullen ze zijn?'

'Laten we eerst maar in de aula kijken,' stelt Ellemieke voor.

In de stroom van leerlingen lopen ze mee naar de aula.

'Die vinden we hier nooit.' Lauren blijft aan de zijkant staan.

'O nee?' Ellemieke gaat op een stoel staan en kijkt de aula rond. 'Waar zijn ... Ja, ik zie ze. Joehoe, Yara!' Ze zwaait wild met haar armen. 'Waarom ziet dat kind me niet? Ya-ra.' Ze gaat op haar tenen staan. 'Eindelijk. Ik kom naar je toe.' Gelijk springt ze van de stoel en verdwijnt tussen de leerlingen.

Verbaasd blijft Lauren achter. Waarom wacht Ellemieke niet even op haar? Waar is ze gebleven? Ze liep in de richting van de balie, waar koffie, frisdrank en broodjes worden verkocht.

Lauren blijft een tijdje besluiteloos staan. Zal ze ook even op de stoel gaan staan?

'Hé, wat sta je hier nou te staan?' Een jongen geeft haar een duw. Lauren krijgt het warm. Het is ook niet handig om midden in de drukke aula stil te staan.

Langzaam loopt ze verder, op zoek naar haar vriendinnen. Ja, daar staan Yara en Simon, omringd door druk pratende klasgenoten. Ellemieke staat er ook bij. Lauren ziet dat ze een arm slaat om de schouders van Yara en haar vriendin iets in het oor fluistert.

Even later zegt Simon blijkbaar iets grappigs, want er wordt hard gelachen.

Aarzelend gaat Lauren bij de groep staan. Wat zou ze nu graag ook iets leuks zeggen, zodat ze haar ook zouden zien. Maar alle jongens lijken alleen maar aandacht te hebben voor Yara en Ellemieke.

‘We kwamen meneer Van Dieren nog tegen,’ vertelt Yara. Al pratend maakt ze allerlei armgebaren. ‘Die vroeg of we een tussenuur hadden.’

‘En wat zeiden jullie toen?’ wil Ellemieke weten.

‘Dat meneer Van de Berg ons zomaar een tussenuur had gegeven.’

‘Zei je dat echt?’ Ellemieke kijkt haar vriendin vol bewondering aan. ‘En toen?’

‘Meneer Van Dieren schoot in de lach, hè Simon?’

Simon knikt. ‘Geniet ervan, zei hij. En toen liep hij weer verder.’ Lauren wil er net als haar klasgenoten hard om lachen, maar het lukt niet. Opnieuw vraagt ze zich af waarom ze ook niet iets leuks kan vertellen, zodat iedereen naar háár kijkt en luistert. Vinden de jongens haar daarom saai?

Dan draait ze zich om en loopt weg. Even hoopt ze dat iemand haar roept, haar vraagt wat ze gaat doen. Maar tegelijk weet ze dat dit niet gebeurt. Waarschijnlijk heeft niemand in de gaten dat ze wegloopt.

Buiten de aula is de drukte over. De meeste leerlingen zijn óf in de aula óf buiten. Toch voelt die stilte om haar heen ook niet goed. Ze bijt op haar lip. Huilen wil ze niet! Toch trilt haar lip. Snel loopt ze naar een toiletgroep en doet de deur achter zich dicht. Stelt ze zich nu aan? Ze gaat voor een spiegel staan en

bekijkt zichzelf kritisch. Haar ogen staan dof, maar verder ziet ze er toch goed uit? Ze zal eraan moeten wennen dat Yara en Ellemieke meer aandacht van jongens krijgen. En verder zijn het gewoon twee toffe vriendinnen. Hoe vaak zijn ze met z'n drieën al niet wezen shoppen? Ze kijkt met een strenge blik in de spiegel en zegt: 'Lauren, stel je niet aan.'

Als de bel het einde van de pauze aangeeft, knikt ze zichzelf in de spiegel bemoedigend toe. Opgelucht ziet ze weer een kleine twinkeling in haar ogen. Snel loopt ze de toiletgroep uit. Welk vak hebben ze? O ja, Duits. Dan moet ze naar de eerste verdieping.

Voor het lokaal van Duits staat een groot deel van haar klas te wachten. Van grote afstand hoort ze de stem van Yara al boven iedereen uit.

Als ze naar de groep toeloopt, komt de spanning in haar maag terug.

'Dat was een leuke pauze, vind je niet?' Ellemieke kijkt Lauren lachend aan.

Hè? Hebben ze haar niet gemist? Denkt Ellemieke echt dat ze heel de tijd bij de groep is geweest?

'Super gezellig,' geeft Yara voor haar antwoord.

Als Lauren even rondkijkt, ziet ze dat Simon haar met een vragende blik aankijkt. Heeft hij haar wel gemist? Ze kan het zich niet voorstellen. Of ... Het zou wel erg leuk zijn.

'Mevrouw!' Yara rent naar de lerares van Duits. 'Hebt u de repetitie nagekeken?'

Mevrouw Duifhuizen knikt en opent de deur. 'Ga snel zitten.' Lauren loopt als laatste het lokaal in. Na Duits hebben ze nog een uur gymnastiek, daarna kan ze gelukkig naar huis.

'Lauren. Lau-ren! Wacht even.' Yara komt na de gymnastiekles achter haar aanrennen, gevolgd door Ellemieke. 'Wat heb jij een haast.'

Lauren blijft met haar fiets aan de hand staan. 'Wat is er?'